

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Magyar Barna

Csöndtesztek

a csöndek nehéz tesztek
elrontok néha egyet
máskor egész életet
és lelkemig éheztek

a fájdalom génveret
ma ennyi az élvezet
a nőt könnyben találok
s átnyálazza magányom

bárhogy álmodok nézek
tépnek ördögi érvek
hiánya összes terhe
szeggel szívembe verve

bár elmúlt rég az a tél
minden ő róla mesél
csókproton és versatom
összerakja bánatom

2008/3 67.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Lelkes Miklós

Hosszú Aurélnak

Volt-iskolánk, volt-tavas, égvárazslat...
Mért kéklík túl minden kéket a Látszat?
Miért fehérlik túl minden fehéret
sosemvolt-fehérségű jázminének?

Volt-nyár, aranyuk úgy pazarló utcák!
Hol hagyátok múltunk nyílni kész útját,
a Téréséget, volt-szív dobbantó vérét,
szívközelség elképzelt Messzeségét?!

Őszök. Iskolás búk, árnyak, ijedtek,
miért hittük: egyszer semmivé lesztek?
Mellszobra bámul legendás királynak,
s bánatunkon csodálkozik a Bánat.

Hollós címer, csőr villant gyűrűs éket...
Új s új telünk nem mása régi Télnek,
pihés örömmek és frissítő szónak,
mely elkísért jól célzott hógolyókat.

Ó, Aurél! Látod, - és én is látom:
Fenyőnkől mit visz el minden Karácsony.
Boldognak mondják, de mi tudjuk mégis:
ezt láthatatlan könnyecsepeink kétlik.

Marcella nincs már, sem tudósunk, Éva...
Csillagmosolyuk ránk néz néha-néha.
Bűvös gyönyör, szépségtestű Leányok!
Nem hittük el: egyszer Csillaggá váltok.

Ó, Aurél! Ha írhatnék egy verset,
oly igazat, mit az Idő sem vet meg!
Bár - akarnék? Igazság fáj fel, másik:
Menny és Pokol egymással összejátsszik.

Ez az Igazság keserűen késő,
s magányos mind a vele szembenéző.
Egyformán foglya itt Mindenki, Minden:
Ördög, Idő, Tér, Hit, Hitetlen Isten.

Giordano Bruno

A tömeg gyűlt a téren.Felsötétlett
a máglyatűz: sötét volt a világ.
Elnézte és szánta a csőcseléket.
Pap volt ő, aki más istent imád.
Igaz istent: magát az Ismeretlent,
a Végtelent, - hiszen csodákat ad,
vesz el szétfolyó, elrejtő időben,
épít, lerombol véges dolgokat.
Nyelvét kivágták, - és ma is kivágja
látók nyelvét új középkor-világ,
- ha másképpen is.Szólnak régi-régi
kőcsont-szobrok közt volt-litániák.
Arany palást.Parancsolt álszent Róma,
mely égi hasznot földiért elad.
Hét év börtön, emberhús-szag a füstben...
- s ma is csak közöny-kereszt pillanat.
Pap volt, tanított, máglyán égették meg,
jól ismert sors, - oly sokak sorsa ez!
Úgy elbutult a nyáj, hogy ma sem kérdi:
- Meddig visszük még a keresztet?
Nagyító szem.Ujjongó öröm-ézés:
minden csillag egy-egy külön világ!
S ha nem tudta is, épp ezzel kereste
csillagok közt a Lélek Csillagát.
Lehet: hiába.Lehet: nincs is Lélek.
Ám sejtette, hogy egyetlen Időt
szentelt be csupán Idő, Végtelenség:
máglyatűzben is Lélekkeresőt.

Dr. Ötvös László

(Szenci Molnár Albert és Debrecen c. könyvéből)

"Isten lelke ihleti az embert..."

*"És akkor jelenik meg nyíltan
a törvénytíró, akit az Úr Jézus
meg fog ölni szájának lehele-
tével, és meg fog semmisíteni el-
jövételének feneségével."
2Thessalonika 2,8*

A költészet és általában az irodalom ismeri az ihletést, sőt emlékeztet annak lehetőségeire. Ilyenkor erő hatja át az embert, és erők szabadulnak fel lelkében. Ilyen szellemi-lelki állapotban olyanra lesz képes az ember, amire e hatás nélkül nem volna lehetősége. Nem kétséges, hogy az ihletés alkalmával tapasztalt erő mennyei eredetű. Isten Lelke ihleti az embert. Ő használja fel gondolatai közvetítésére a szolgáját.

Ezékiel prófétát távol Izrael földjétől és a jeruzsálemi templomtól Isten Lelke arra a felismerésre vezette el, hogy a Biblia Ura nemcsak az ószövetségi népnek, hanem minden népnek a királya. Az Ezékiel látomásában szereplő négyarcú lények teljesen összhangban vannak, és a Lélek indítására együtt mozognak (Ezékiel 1, 15-21). Pál apostol tanításában az olvasott Igében szereplő lehelet egyszerre emlékeztet az emberi lélekre, az irodalmi ihletésre és a mindenséget átható, mozgató isteni erőre, az Ő lelkére.

Isten Lelke a teremtéstörténetnek a titka. A Mózes első könyvének az elbeszélése szerint Isten a föld porából formálta meg az embert és az élet lehetétét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlényé, istenképű teremtménnyé. Erre az emberre Isten nagyon fontos feladatot bízott: hajtsa uralma alá a földet! Legyen Isten megbízottja a teremtett világban, legyen gazdája a teremtettségnek. A bűneset következtében ez a nagyszerű megbízatás megváltozott, Isten és ember szeretetviszonya a bizalmatlanságnak, sőt az ellenségeskedésnek a kapcsolatává lett. Ilyen körülmények között az Istentől nyert lehelet-lélek meggyengült, Isten azonban nem szakította meg a kapcsolatot az emberrel, meghagyta a visszatérés lehetőségét Őhozzá. A visszatérésnek az útja maga Jézus Krisztus lett, aki így tanít erről: "Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam" (János 14, 6).

Isten szabad a Lélekkel, azt részben vagy egészben visszavonhatja, időlegesen vagy végérvényesen. Mind az ószövetségi, mind pedig az újszövetségi korban Istentől való eltávolodásnak és az Istenhez való visszatérésnek a lehetősége mindig megvolt. Itt most arra figyeljünk, hogy az istenellenesség milyen intenzitású és milyen erejű egy-egy történelmi időszakban. Az Isten királyi uralmát nem értő ember gyakorta esik

kétségbe, és a háborúk láttán azt mondja, ha Isten volna, nem engedné meg ezt. Ezek az emberek elfelejtik, hogy Isten gondolatai nem a mi gondolataink. Isten ugyanis egy szempillantás alatt meg tudja állítani az erőszakosságot, mert a megengedett csapások eszközeit visszavonhatja. Így veszítik el azok hatalmukat. Ez nem akkor történik, mikor mi gondoljuk, hanem amikor Isten elérkezettnek látja az időt arra. Amikor embertelenné vált egy hatalom, amikor gonoszságának betelt a mértéke, a hatalmasság megsemmisül. Mi, keresztyének, imádkozhatunk ezért, hogy Jézus Krisztus teljesítse ki királyi hatalmát. A benne bízóknak ez a királyi uralom megtartás, kegyelem. Jézus Krisztus az ő imádságában azt kéri: Jöjjön el a Te országod. És mondja a feltámadott Úr: "Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön..." "Menjete el és tegyetek tanítványokká minden népeket." Jézus Krisztus szavai uralmának valóságát és nagyságát tárják fel. Az ő uralma nem evilágból való, hanem isteni eredetű, lelki természetű. Ugyanakkor itt valósul meg, itt épül ebben a világban az ő országa.

Az emberek, mi, keresztyének, az előtt a kérdés előtt állunk, hogy valóban Krisztus-e a hatalom? Gondoljunk a megkísértésnek egyetlen mozzanatára. A kísértő azt mondja Jézusnak, ezt az egész világot neked adom, ha leborulva imádsz engem. Itt az a nagy hazugság, hogy a világ nem az övé! Hogyan akar akkor a Sátán rendelkezni vele? Jézus egyedül Isten imádságát tartja fontosnak, mert a Teremtőé a föld és annak teljessége. Isten Jézus Krisztusra bízta az ő hatalma gyakorlását ebben a világban. Krisztus nélkül tehát nagy veszélyek leselkednek az emberre és az emberiségre, de Vele, az ő hatalmában bízva, reménységünk van családi életünkre és a kozmikus teremtettségre. Jézus Krisztus e világban gyakorolt hatalmát visszajövetelekor végérvényesen megvalósítja, amint azt Pál apostol tanítja igénkben.

Vegyük tehát szívünkre az Ige tanítását, és éljünk aszerint. Hívj segítségül a nyomorúság idején, és én megszabadítlak titeket. Tegyük ezt! Jézus Krisztus nem vonja vissza Lelkét tőlünk, hanem megsokasítja életünkben, és megáldja minden munkánkat, ha kérjük az Ő Lelke segítségét.

(Horvátországi bibliás út emlékére - Reformátusok Lapja, 2001. december 2.)

SZENCIVEL A NAGYERDŐN

Míg Szencivel néztem
a síró vízsugarat,
a park rút padommal
nagy hintaszékké vált,
erdő és villamos
szép lassan ringatott,
bensőm zsoltárt kezdett,
lomb is fújt szólamot.

(Dr. Ötvös László költő, bibliakutató és református lelkipásztor) szerk.

T. Ágoston László

A horgász megtérése

Balog csak feküdt az ágyon plafonra meredt szemekkel és sóhajtozott. Tulajdonképpen semmi konkrét oka nem volt az elkeseredésre, csak úgy az egész élete, meg minden. Mert valami még sincs rendben vele, ha ennyire bizonytalan körülötte minden... Itt van például ez a horgászat is. Azért kezdte el az egészet, mert a haverok, meg a munkatársak minden hétfőn eldicsekedtek vele, mekkora pontyokat vittek haza a tóról, és hogy örült neki az asszony. Ha a felét leszámítja, mert hogy nem is igazi horgász az, aki nem lódít, még akkor is természetes jószágok lehetnek. Ő meg csak ül a parton, órákon át szuggerálja a kapásjelzőt, de soha nem történik semmi. Zsuzsi, a felesége üldögél mellette a pokrócon és ásítózik vagy olvas, és egy-két órai közös unatkozás után megkérdezi, mikor mennek haza. Pedig hát tulajdonképpen miatta történik minden. Neki akarta bebizonyítani, hogy ő is van olyan legény a gáton, mint bárki más. Nem sikerült... Hát nem sikerült. Ez se sikerült. Miért pont ez sikerült volna? Az osztályvezetői kinevezése se sikerült, az új munkahely se jött össze, az új kocsi se elég a pénz...

Tavaly nyáron egyik nap a srác, a Sanyika, a tizennégy éves fiuk is elment velük a tóra. Nem is akart horgászni, csak valahogy úgy alakult a dolog. A haverjai éppen mind nyaraltak, és nem volt kedve egyedül lógni a városban. Azt mondta, majd kialussza magát a friss levegőn. Aztán gondolt egyet, kivette Balog kezéből a botot, mondván:

- Figyuzz, fater! Megmutatom, hogyan kell ezt csinálni! - És akkorát dobott vele, hogy még a legöregebb horgászok is fölkapták rá a fejüket. Ő meg menteni akarván a kínos szituációt, mosolyogva odanyújtotta neki a másik botot is.

- Ha már benne vagy, fiam, dobd be ezt is! A srác azt is dobta, aztán elment aludni az árnyékba. Ebből a dobásból fogta abban az évben az egyetlen másfél kilós pontyát. Már áprilist mutatott a naptár, de ő még mindig nem újította meg a horgászengedélyét. Minek? Hogy egy kudarcral többet könyvelhessen el? Oktalan és értelmetlen ez az egész világ, úgy, ahogy van - gondolta.

- Csak a káosz, az értelmetlenség uralkodik mindenütt. Csoda, hogy még nem robbantak föl, nem olvadtak egymásba a csillagok. Emberi civilizáció... Isten... No hiszen... Hazugság minden szó, minden mozdulat. Ha mégis van, szeretne egyszer a szemébe nézni annak az Istennek, aki mindezt eltűri. Addig meg, ha lehet, legalább ne szóljon bele az életébe! Legalább az övébe ne! Ha már jót nem tud tenni vele, hagyja lógva, és ne rontsa el még azt is, amit ő nagy nehezen összehozott.

Egyik éjjel különös álma volt. Már maga az is különössé tette, hogy reggel, amikor fölébredt, emlékezett rá. Évek óta nem történt vele ilyen. Vagy úgy aludt, mint egy darab fa, kábultan, érzéketlenül, vagy arra ugyan emlékezett, hogy álmódott valamit, de hogy kiről, miről, mit, arról halvány lila sejtelve sem volt. Most meg pontosan emlékszik minden szóra, mozdulatra.

Este volt, meglehetősen sötét este. Valami bokrokkal, fákkal benőtt parkban sétálgatott, de volt ott valami nádas is,

azt zúgatta a szél, meg vadkacsák hápogtak mellette. Aztán leült egy piros padra. Azt a sötétben is jól látta, hogy piros ülőkéje volt a padnak, ami beton tartókra volt szerelve, mint hajdan a játszótéren. De ha ez játszótér, akkor a srácnak, a Sanyikának is itt kéne lennie valahol, de sehol se látja, hiába meresztgeti a szemét. Csak nem esett bele a tóba?

- Nyugodj meg, semmi baja sincs a fiadnak! - hallotta a háta mögül. - Nagy gyerek már, tud vigyázni magára. Meg én is vigyázok rá. Hátra fordult, s egy szakállas arcot látott a sötétben. Olyasféle volt, mint a szabaddemokraták a rendszerváltás idején. Hiába meresztgette a szemét, még azt se tudta megállapítani, hogy öreg, vagy fiatal az illető. Abból a lebernyegből, amit hordott, abból meg végképp nem lehetett következtetni semmire.

- Ki vagy te? A parkőr, vagy a hírszerzés ügynöke?

- Vagyok, aki Vagyok - mondta az idegen. Mintha valahol, valamikor már hallotta volna ezt a kinyilatkoztatást. De hol, és mikor? Az új vezérigazgató mondta volna a beiktatása alkalmából tartott szűzbeszédében? Vagy a miniszter, akit leváltottak, mert a sógorának juttatta a legnagyobb állami megrendelést?

- Vagyok a Mindenség Lelke - folytatta a másik.

- Beszélsz itt nekem rébuszokban... Jó, hogy nem a Napóleon. No, tisztázzuk: pszichiáter vagy, aki belefáradt a sok hülyeségbe, vagy a lelkiségélynék dolgozol? Nekem semmi bajom a munkanélküliekkel, meg a hajléktalanokkal. Az afrikai éhezők gyerekeknek is küldtem kétszáz forintot. Bezzeg a főnököm nem. Miért nem őt macerárod?

- Vagyok a Megváltó, Krisztus, az ács fia.
- Ez mind te vagy, és itt kóborolsz éjnek idején ebben a csalitosban? Ha nekem ennyi jó szakmám lenne, már rég milliomos lennék. Vadonatúj kocsival járnék, és elnöki főtanácsadó úrnak szólítana a sofőröm.

- Kevély vagy és megátalkodott, de mert nem tudod, mit cselekszel, megbocsátok neked. S hogy eloszlassam a kétségeidet, csodát teszek veled.

- Ugyan, miféle csodát? Már az is mesébe illő dolog lenne, ha tudnék fogni egy méretes pontyot.

- Jó, akkor maradjunk a halaknál! Holnap elmész, és kiváltod a horgászengedélyedet. Szombaton reggel kimentek a feleségeddel a tóhoz, és fogtok két pontyot.

- Ugyan már, ne kábíts! A Zsuzsi utálja a horgászatot. Akkorákat ásít unalmában, hogy nemcsak a saját fejét nyeli le, hanem az enyémet is.

- Amit mondtam, megmondtam - szólt az idegen, és úgy eltűnt, mintha ott se lett volna.

Balog egész délelőtt a furcsa álmán töprengett, de sehogy se tudta megfejteni. Arra gondolt, hogy talán az esti töltött káposzta terhelte meg a gyomrát, attól volt az egész. Viszont a horgászengedélyt tényleg ki kellene már váltani. Hazafelé menet az egyesületi iroda felé vette az útját, s befizette a tagsági díjat. S ha már megvan az engedély, meg is kéne áztatni a kiszáradt zsinórt... Hazatérve csak úgy, mintegy mellékesen megemlítette a feleségének, hogy ha netán úgy gondolná, akár el is mehetnének horgászni.

- Jaj de jó! - ugrott a nyakába az asszony.
- Csodálatos idő van, Sanyikám, ott a

helyünk a parton. Tudod, mennyire hiányzott már nekem a napfény, a friss levegő, a tavasz?

Első hallásra meglepődött Zsuzsa lelkesedésén, aztán rábólintott és megalajozta az ősz óta érintetlenül heverő orsókat.

Szombaton verőfényes tavaszi reggelre ébredtek. Gyorsan bepakoltak a kocsiba, és irány a tó. Balog előkészítette a botokat, leszúrta a bottartó vasakat, Zsuzsa megkérés nélkül gyúrta az etetőanyagot. Még a kukoricát is ráhúzta a horogra. A gilisztát is nézegette, már majdnem meg is fogta, aztán mégis meg gondolta magát, átadta a dobozt a férjének.

- Köszönöm, Zsuzsikám, most már előveheted a könyvedet, és olvasgathatsz. Nagyon sokat segítettél - mondta a horgász.

- Dehogy veszem - ült le mellé az asszony. - Olyan ritkán jutunk ki a tóra, nekem is jár egy kis kikapcsolódás!

- Nocsak... - biccentett rá hitetlenkedve a férfi, aztán meglóditotta a botot, és nem akart hinni a szemének. Úgy meglódult az etetőkosár, mintha sose akarna lepottyanni. Életében nem dobott még ekkorát. A felesége meg a nyakába ugrott, ölelte, csókolta örömeiben, és saját kezűleg tette rá a zsinórra a kapásjelzőt. Az se érdekelt, hogy a szomszédok epés megjegyzéseket tettek rá.

- Te, Sanyikám - mondta lelkendezve -, hadd legyen ez az én botom!

- Hát... ha tényleg akarod, legyen - egyezett bele, és valahogy olyan érzése támadt, mintha valahonnét messziről mosolyogva figyelné őket valaki. Talán az a szakállas ember, akivel álmában vitatkozott. Zsuzsa botján jelentkezett

az első kapás. Oda is szólt Balognak, hogy be kéne vágni.

- És ki tart vissza tőle, anyukám?

- De hát én nem tudom... És ha elmegy?

- Akkor fogunk helyette másikat. Az asszony kissé ügyetlenkedve, bizonytalanul, de végül csak bevágott, és megfogta élete első halát. Kárász volt, olyan sütnivaló, jó tenyérnyi. A horogról természetesen a férjének kellett lekasztani, de mielőtt belerakták a szákba, szeretetteljesen megsimogatta a hal fejét. Aztán fogtak még vagy két tucatnyi hasonló kárászt, s nagyon jól érezték magukat a tóparton.

Délután szél kerekedett. Felborzolta a tó tükörsima vizét, és megzúgatta a partmenti nádat. A szemközti oldalon méltatlankodva szálltak föl a vadkacsák.

- Menjünk haza - javasolta a férfi. - Ilyen erős hullámszásban használhatatlan a kapásjelző. Látod, a szomszédok is készülődnek. Épp elég kárászt fogtunk, ne legyünk telhetetlenek!

- Te tudod - hagyta rá az asszony -, de én azért ezt a kevés etetőanyagot még elhasználnám. Különben is pontyot akarok fogni. Baj?

- Dehogy baj, édesem, dehogy baj, csak hát látod, hogy a Jóisten se akarja...

Alig mondta ki a szót, elült a szél, elsimultak a hullámok, és a tovaszáguldó felhők mögül előmosolygott a nap. Balog szinte beleszédült a váratlan fordulatba, s arra gondolt, hogy ha tényleg... tényleg megfognák azt a bizonyos két pontyot, akkor... akkor bizony beteljesedne az álombéli csoda. Akkor viszont... talán nem is szabad végiggondolni a dolgot, mert ilyen már nincs is.

A kapásjelző koppant a boton. Zsuzsa bevágott, és gyorsan átadta a férjének.

- Sanyikám, Sanyikám, ez... ez egy bálna! Próbáld meg te, én nem merem...

Balog úgy érezte, egy víz alatti sziklát vonszol, olyan nehéz volt a hal. Lassú, kimért mozdulatokkal terelgette a part felé. És a hal, a nagy hal nem szakította el az elnyűtt tavalyi zsinórt, nem akadt le a horogról, nem tekerte be magát a nádba, hanem egyenesen beleúszott Zsuzsa elé tartott merítőszákjába.

- Te, apa! - álmélkodott az asszony. - Ez van vagy három kiló, ha nem több. Ekkorát még sose fogtál. Megmérték, három és fél kiló volt. Igazi, gyönyörű, kerek tükörponty.

- Na látod - szólt Balog, miután bepréselte a haltartó szákba a kárászok közé. - Te viszont elsőre megakasztottad. Kezdő horgásznak nem is rossz. Nem telt bele tíz perc, megszólalt a másik bot is. Az a buta hal meg egyenesen a part felé indult. Alig győzte föltekerni a meglazult damilt. Csak a szák előtt vette észre a tévedését, de akkor már hiába csapkodott a farkával, a feje a merítőhálóban volt. Ez meg négykilós volt. Igazi Balog rekord.

*

Vasárnap reggel szokatlan zajra ébredt az asszony. A férje a szekrényben kotorászott a ruhák, alsóneműk között. Soha nem csinált még ilyet. Még a zokniját is ő szokta kikészíteni. Nyomban rá is kérdezett.

- Mit csinálsz apukám? Keresel valamit?

- Persze, hogy keresek. A szürke öltönyöm nadrágját át kellene vasalni egy kicsit. Van itthon fekete boksza? A cipőmet is ki akarom pucolni.

- Miért, hová készülsz?

- Hová, hová? Hát a templomba. Ha akarsz, te is eljöhetsz velem.

- A templomba? Nem is emlékszem rá, mikor voltál ott utoljára. Történt veled valami?

- Hát, én nem is tudom, hogyan mondtam, Zsuzsikám... Lehet, hogy furcsán hangzik, de velem, a kétbalkezes Balog Sanyival szóba állt az Isten.

Aztán csak úgy magában dönyögve hoztátette még: a fenének kellett nekem azokat a hülye halakat emlegetnem... Ennyi erővel akár egy kocsit is kérhettem volna tőle...

Sárközi Árpád

Gyérgyökerű fa

Nomen est omen
A Magyar Köztársaságot
Nem én kiáltottam ki
Így nép nélkül
Az "istenadta" nép nélkül!
De így a NAGY KIÁLTÁS
Gyérgyökerű fa!

Ástunk egy szakadékot

Határaink mentén
Sikeresen lebontottuk
A vasfüggőnyt!
De határainkon belül
Ástunk egy mély árkot!
Mit árkot? Szakadékot!
Így ma sem jutunk át
A "jobbik" oldalra!

Baráti Molnár Lóránt
novellája és versei

Fidéliusz, a hősi halott

Győrújbaráton a Mélykút út 1-szám alatt laktunk. Szemben a szomszédunk kapuja előtt feküdt egy malátaszínű kutya. Hozzám szegődött, mikor mentem a reggeli diákbuszhoz. A Rókafalvi Snipp Fidéliusz nevet adtam neki. Megettettem ételmaradékkal, így nálunk maradt. A kisbarátiak mondták: - "Mióta ez a görbelábú Frici itt van, eltűnt a görény és a menyét."

Nagymamám reggel ment etetni a tyúkokat. Nagyot sikított, mert a kutyám a lép-csőfokokra tett egy görényt meg egy menyétet, és büszkén ült mellettük.

Frici élvezte, ha fényképeztem. Postaládánkból behozta az újságot, leveleket, képeslapokat. Volt egy Rudi nevű macskánk is. Jól kijöttek egymással, de egyszer a kutyám a házunk előtt lévő cseresznyefa tetejére kergette fel este 8 órakor a macskámat. Én mentem fel a macskáért.

Apám legjobb tanítványa, Száva István, sokszor elkérte a kutyámat, mert tudta, hogy igazi rókázó. Pista jött a Danuviájával, szólt, hogy üljek mögéje, aztán elvitt a Mélykút utca végéig.

Ketten ástuk ki a kutyámat: végzett a hím rókával, aztán a nőtény rókával szorongatták egymás torkát. A kutyám nyaki ütőeréből folyt a vér. Fejét a jobb lábamra tette, sóhajtott, s meghalt. István eltemette.

Sírjára írta:

"Itt nyugszik Rókafalvi Snipp Fidéliusz,
a rókákkal vívott harcban hősi halált halt."

Feltétlen éjszaka

amit szétszabdal	mint a végtelent
	és kering mégis így kering a rend
ez a költészet	örök válasza
	mindegy hogy vers ez vagy csend-kaloda
csak a félelem	rángó horpasza
	csak a rettenet sötét csend-tana
remeg a ziháló	mindig-futás
	feltétel a vers és csak céda-nász
nincs értelem és	üszkös már a vágy
	maradás a tétel nem maradás
csak céda-nász	mert nincs is érzelem
	ki tudja remény vagy reménytelen
csak kering a	végtelen éjszaka
	feltétlenség ez ha még megmarad(sz)

Változatok a kertre

csak volt a kert nem nézi már senki
 bokrainak útján kígyó-csend kúszik
 álmok kertje ez mégis ismered
 csend-eső kertje az ég is megázik
 ebben a kertben emlékek járnak
 fái közt dunnyog a maradéknyi szél
 virágok kertje már csak felejtés
 ácsorog felette álombéli éj
 halott madarak árnya felette
 madárijesztőket riogat a szél
 ezt a kertet már nem látja senki
 emlékek kertje itt kell megpihenni

Széljárta föld

indultam messziről széljárta sík Érmellék öléből
 szabolcsi föld aranyhomok íze ez volt gyermekkorom
 messzi ifjúság szelíd dombok kisbaráthegyi álom
 hívott Győr várt kisbaráthegyi lankák virág-völgyéből

dús szökés hajamat fakítja immár ősz-rozsda
 szabolcsi föld kisalföldi táj gyermekkor ifjúságom
 széljárta föld Kemece Kisbarát emlékké-vált álom
 örökké zaj hörren városom Győr köd a Püspökváron

mennék maradnék ki tudja utak várnak és nem várnak
 szabolcsi szél kisalföldi szél kergeti már az álmom
 aranyló por szabolcsi föld kisbaráti föld tűnt álom
 nem tudom meddig hol már útjaim is lassan megállnak

Gyermekkor

lyukas rozsdásodó pléhdozoz tovább a múltba
 emlékeső jegenyék téren jegenyék terén
 akácok völgye Kisbaráthegy Mélykút út 1. volt
 emlékeid a múlt kényszerzubbonyába bújva
 szalagerdő szalonnadomb kiáltó-domb is arra
 emlékek homályló sziluett papírsárkányok
 pléhkrisztusok csikorgása híg zúduló szelek

Vasi Szabó János

Találkoztak Istennel

"... A legújabb kor 173. évében jártunk, amikor Felettesem a kezembe nyomta az éjfekete, műbőrötéses dossziét: benne egy veszedelmes felforgató aktáival. Rám, mint a Szolgálatnál a legjobbra, választása azért esett, mert ez a fickó nem volt mindennapos eset: törvényeink, ideológiánk szerint nem is létezett! ... "

Töredék Nyikoláj Lissonnak a Mars (Marinyer) belbiztonsági tisztjének naplójából.

Első helyszín: ...szűk gyerekszoba. Falain színes képek: csinos aktok, a legmodernebb csillaghajók poszterei. A fiú a fotelban ül. Lábait füléig húzza. Hosszú, vékonydongájú, esetlen kamasz. Bongyorszőke hajú, tengerék szemű, tejfehér bőrű huszonkettedik századi gyerek. Előtte két bőrkabátos, hórihorgas férfi áll.

- Igen, tegnap találkoztam Istennel - mondja a fiú. - Arca nemes vonalú volt, bátorságot, erőt és elszánt hitet sugárzott. Furcsa ruháján ősi jelek szikráztak a fényben. Kérdeztem tőle: miért öli egymást a sok felnőtt, mire jó a háború? Ő vállat vont. Pillantása szomorú, átsuhant az arcomon. S ő mondá : "...nem tudom. Így volt régen, s így lesz majdan, amíg értik e három szót: pénz, gyűlölet, rossz hajlam. Hogy ez együtt mit jelent? Eljő az idő és te is megtudod!"

A fiú elhallgatott. A sors tükörvizében talán megcsillant előtte a jövő. S azóta létezik két szó, amit nem tud kiejteni: ez a gomba és a felhő...

Kódolt üzenet a központnak:... egy fiú

keresi Istent ... stop...

Az ablakon túl, hirtelen felfénylő kondenzcsíkok zárják aranyrács mögé az eget.

Második helyszín:... üres diszkó. A székek egymás hegyén-hátán, az asztalokkal egyetemben a falak mellé vannak tolvá. A koszos műanyagpadlón üres üvegeket, sörös dobozokat gurgat a huzat, közöttük szétaposott csikkek garadája hever. A lány a kijáratnál ül. Az egyik italfoltos asztalon. Kezével idegesen hátrasimítja hosszú, hollófekete haját. Alakja karcsú, keble telt, lábai formásak. Arca csinos. Piszze orrú, dús szemöldökű, tüzes barna szemű. Száját és szemeit kifestette. Előtte két bőrkabátos férfi áll.

- Igen, tegnap találkoztam istennel - mondja révedezve a lány. - Farmer nadrágja volt és hosszú haja. Bőrdzsekije fényes szögekkel kiverve. Duzzadó izmai kidomborították a pólóját. Kérdeztem tőle: még most is, utána is szeretsz? Ő vállat vont. Forró tekintete végig perzselte arcom. S mondá: "...nem tudom. Én az egyetlen vagyok, s te csak egy a milliárdnyi nő közül."

És a lány nem látta soha többé. Szép arcába finom barázdákat vájnak a pajkosan alácsorgó, gyógyházfényű könnypatakok.

Kódolt üzenet a központnak: ...egy lány keresi Istent... stop...

Kint, valami hangosan elhúz a város felett.

Folytatjuk!

Bányai Tamás

Lány a placcon

A traiskircheni menekülttábor főbejáratától mintegy ötven méterre, a Lokalbahn megállójától egy sarokra, két utca kereszteződése képezte azt a helyet, amit a lágerlakók már időtlen idők óta csak placcnak neveztek. A kora reggeli órákban - főleg hétféteken - a lágerlakók dologra, keresetre éhesen megszállták a placcot. Kisvártatva érkeztek a szőlősgazdák, iparosok meg azok, akiknek néhány napra, vagy csupán a hétfégre volt szükségük ilyen-olyan segítségre. Jöttek mikrobusszal, bogárhátú Volkswagennel, ritkább esetben kis teherautóval, hogy egyenként, párosával vagy csoportosan felvegyék embereiket. Az osztrák csak intett a kocsiból, ujjával mutatta hány ember kell neki. Aki előbb ugrott oda, s a felajánlott munkabért is elfogadta, azt már vitték is. Fűvet nyírni, szőlőt kapálni, téglát hordani, betont keverni, vagy elvégezni bármi más munkát, amit felkínáltak.

A lágerlakókat ezen a júliusi szombat reggelen is ott találta a felkelő nap, kisebb csoportokba verődve várták a jószerencsét. Ezek a csoportok nemzeti - magyar, cseh, lengyel vagy román - hovatartozás alapján alakultak és kizárólag férfiakból tevődtek össze, lévén a legtöbb felajánlott munka fizikai erőt igénylő.

A magyarok egyik ilyen szűkebb csapatát öten alkották, s hangadójuk egy közepes termetű, széles vállú, ökölvívókra emlékeztetően lapos orrú fickó volt, aki a kerítésnek támaszkodva magyarázott társainak, miközben hol ebbe,

hol abba az irányba forgatta szemét, akár egy nyugtalan vadász, aki nem tudja merről bukkanhat fel a várva várt vad. Beszédét kezének állandó mozdulataival kísérte, társai meg hallgatták, legnagyobb figyelemmel egy sovány, nyúlánk fiú, akinek feszült arcáról lesírt, nagyon szeretne valamit eltanulni.

A lapított orrú egyszer csak elakadt a beszédben, pillantása is megállapodott egyvalamin.

- Azt lessétek meg! - kiáltott fel váratlanul, s még elismerően fütyentett is mellé.

Minden szempár a láger kapuja felé fordult, amerről egy lány közeledett a placc felé. Húsz év körüli lehetett, hosszú fekete haja kontyba fogva, napbarnította mosolygós arca messziről is úgy hatott, mintha strandról jönne éppen, s mintha a napsugarakkal rendíthetetlen jókedvet is szívott volna magába. Szűk farmernadrágot és testéhez tapadó, rövidujjú trikót viselt, ruházatának e két darabja hiánytalanul kiemelte alakjának arányos körvonalait. Hullámzó járása volt, ami kihívóan kacérnak tüntette fel lényét a bámészkodók körében.

A sarokra érve, alig néhány lépésre a magyaroktól megállt, körbenézett, mint aki óvakodik figyelmetlenül lelépni a járdáról. De nem lépett az úttestre, a sarkon se fordult be, hanem várakozni kezdett, ahogy körülötte mindenki más.

- Hé, bébi! A csajok este szoktak ide kiállni, mikor nagyobb a kereslet irántuk - szólt felé a lapos orrú, lefittyedő szájával elégedetten nyugtázva a mellette állók egyetértő bólogatását. - Ha nem tudnád, tündérmé, mi most mindannyian melózni készülünk, senkinek sincs ideje etyepetyézni, meg aztán

sóherek is vagyunk e pillanatban, de ha este jössz ide, mindegyikőnknek lesz elég lóvéja.

A többi csoportból is feltehetőleg hasonló megjegyzések érkeztek a lány felé, aki most ugyan összeszorította száját, a mosoly azonban nem olvadt le az arcáról, semmi jelét nem mutatta annak, hogy a hozzá intézett soknyelvű szavak közül melyiket érti. Tekintetét nem fordította egyetlen férfi irányába se, a közeledő autokat figyelte, meg azt, hogy körülötte a férfiak miként cselekszenek, amikor megáll egy autó a járda mellett.

Hamar megállapíthatta, mi a teendője, mert a legközelebb érkező Opel Kadetthez már ő lépett oda elsőként. A korosodó osztrák parasztnak kikerekedtek a szemei, cuppantott is egyet elismerése jeleként, végül mégis nemlegesen rázta meg kopasz fejét, s két megtermett fiatalembert intett a kocsi-jához. Az egyik, nehogy a bürger esetleg meggondolja magát, durván félretolta a lányt, és társával együtt már be is telepedett a hátsó ülésre. A lapos orrú most nem is titkolt kárörömmel, nagy hangon jegyezte meg.

- Mondtam neked, hogy este kelendőbb lennél. A lány ezúttal a hang felé fordult, s noha most sem adta jelét, hogy értené is, amit hallott, változatlanul mosolyogva szemügyre vette a magyar csoportot.

- Nehogy azt hidd, hogy aki ilyenkor idehajt, annak az ágyban kell segítség - villantotta meg hiányos fogsorát a lapos orrú. Hárman vele együtt nevettek, egyikük fülsértően éles hangon, csak a vékonydongájú, nyúlánk fiú arca maradt komoly. Le nem vette szemét a lányról, úgy szólt oda a hangadónak.

- Lánynak is akadhat valami munka, ha

már dolgozni akar.

A lapos orrú elrugaskodott a kerítéstől, szembefordult a nyúlánk fiúval, s leplezetlen gúnnyal oktatni kezdte.

- Hol élsz te, apuskám? Ne most akarjon melózni. Este meg éjszaka annyi melója lehet, amennyit nem szégyell elvállalni. - Egy bokszoló mozdulattal elhúzta öklét a nyúlánk fiú orra előtt. - Te kis naiv! Este jöjjön, akkor mi is adunk melót neki. Vagy te talán futni hagynád??

Hirtelen megperdült, odapattant a lány elé.

- Hozzám gyere este, bébi, mert ettől a mulyától annyi melót se kapsz, mint most a proosztó sógoroktól. Érted, amit mondok? A lány szótlánul hátat fordított neki.

A lapos orrú megragadta a vállát, erőszakkal visszafordította, mialatt másik kezével a nyúlánk fiúra mutatott.

- Er nichts arbeit. Az ilyen azt sem tudja, mire lehet használni téged. - Bal kezét a lány orra elé tolta, jobb kezének mutatóujjával félkört rajzolt a karóráján.

- Abend. Ich habe geld. Du arbeits mit mir. Akart még valamit mondani, de társainak egyike rákiáltott.

- Ne udvarolj! Itt az emberünk.

Mikrobusz húzott a járdaszegélyhez, a lapos orrú magára hagyta a lányt, s a többiekkel együtt elindult a mikrobusz felé. Utolsónak a nyúlánk fiú is be akart szállni, ám az osztrák, kezének egy tiltó mozdulatával megállította.

- Vier sind genug - mondta minden sajnálkozás nélkül. A fiú csalódottan lépett hátra, s amint megfordult, pillantása összeakadt a lányével.

- Látod, nem mindenki szerencsés - vetette oda neki, majd még egy esetleges válaszra sem várva, felszakadó sóhaj kíséretében magának jegyezte meg:

- Lehet, hogy neked is tényleg este kéne kiállni ide.

Aztán már el is fordította figyelmét a lányról, a sorban érkező autókat pásztázva lépett a járda szélére, hogy első legyen, ha valaki int neki.

A lány követte példáját, s néhány lépésre a fiútól ő is az autókat kezdte lesni.

A placcon állók száma gyorsan fogyatkozott, s úgy tűnt, a lány is, a fiú is hiábavalóan kísérti a szerencsét. Kisvártatva azonban egy Volkswagen kombi állt meg közvetlenül a lány előtt, vezetője kiszólt valamit, amire a lány rábólintott, majd gyorsan be is ült az autóba. Az autó gurult néhány métert, s az osztrák paraszt már éppen inteni akart még valakinek, amikor a lány megbökte, s a közelükben álló nyúlánk fiúra mutatott. Az osztrák vállat volt, jelezve, hogy neki mindegy, a lányra bízva a választást.

A lány letekerte az autó ablakát és kiszólt a fiúnak. Magyarul.

- Itt akarsz ácsorogni estig? Szedd a lábad, ha dolgozni akarsz. A fiú meglepődve nézett az autó felé, fülig pirult, s hirtelen keletkezett zavarában nem tudta eldönteni mitévő legyen. Néhány pillanatig még tétovázott, aztán egy ugrással ott termett az autónál és elfoglalta helyét a lány mellett.

Nem tudakolta milyen munkát kínál a paraszt és mennyit fizet érte, ehelyett leplezetlen csodálkozással kérdezte.

- Te magyar vagy?

- Nem mindegy? - kérdezett vissza a lány rejtélyesen mosolyogva. - A lényeg az, hogy neked is van munkád. Vagy nem ezt akartad?

- De - felelte a fiú, - ezt is.

Lévai Wimmer Mária

Az éjszaka csendje

Nem félek én már sötétlő
Éjet kiáltó szelektől
Foszló fények a szobámban
Egyedül vagyok csak magam

Bármerre nézek csak árnyak
Falra festett kósza ábrák
Szemem mozdulatlan figyel
Testem merev lelkem remeg

Borzasztó ez a hideg csönd
Gondolatom messze szállva
Elboljong az éjszakába

Csend árnyékként nyújtózik el
Benéz a sötét ablakon
Felsír szívem dobbanása

A szerelem törvénye

Mindig él bennünk a szerelem törvénye;

Immár kézen fogva megyünk
a végső cél felé.

Tudunk egy dalt: őszinte és szép...

(A halott fák közt holnap
felénk leng a szél.)

Budai István
versei

Amikor

Amikor a kezeknek
a kezek jeleznek,
amikor egy mozdulatból
egy újabb mozdulat szól,
amikor a szemek tükre
kapoccsá lesz mindörökre,
akkor kéne megmaradni,
az időt kőbe faragni.

Aki a sorsa ellen vétkezett

Aki a sorsa ellen vétkezett,
s a feléje nyúló két kezét
nem tudja marokra fogni,
kár annak már nyafogni.

Aki a sorsa ellen vétkezett,
mint hangzóról az ékezet,
lassan majd ő is lemarad,
már nem vet és nem arat.

Aki a sorsa ellen vétkezett,
biztos, hogy későn érkezett,
és régen rossz már annak,
kinek csak rémálmai vannak

Az út

Hogy voltaképpen miért írok?
- Biztos van rá ezernyi ok -
de ez már néha eszembe se jut.
Mert olyan vagyok, mint az út,
mely vakmerőn a csúcokra fut:
egyszer régen nekivágott,
hogy meghódítsa a világot.

Egy nappal közelebb

Reggel, ha felébredek,
körülvesz a csend, a béke.
De egy nappal közelebb
a földi pályám vége.

Karó Iván

Hold szeretnék lenni

Patakozó könnyekkel
itatnám a népem,
szürcsölje, ki szomjas
a jóság nevében,

vagy napként ragyognék
a bús életekre,
aranyló fényemmel
ölelnék szeretve.

Tépett szívem adnám,
egye meg, ki éhes,
vagy a hadak ellen
élőpajzsként védjen.

De, ha gyönyörködtök
a szép nyári éjben,
csillagok közt én csak
hold lennék az égen.

Rudnai Gábor

Károly híd

Átmentem a Gombás-patak hídján.
Közel volt Vác
és messze Prága,
húzott a honvágy
a Károly híd felé.

Mindent feledtem, ahogy áthaladtam,
anyám halálát, apám betegségét,
csak a két part között találhattam békét,
alattam
hullámzik a Moldva,
s mintha az idő visszafele folyna,
fölöttem hullámzik az ég,
mögöttem hullámzik a föld,
ükapám felkel,
hívatja a császár,
szerencsés napot jósolt neki Kepler.
S mi vagyok én? Csak összetört
tükörkép,
alteregó, eltévedt, üldözött
két part, két vallás, két ország között?
Ki vagyok én?
Halottak napjára mit adjak anyámnak?
Visszaforgó órán ugyanúgy van számlap,
egy isten vigyáz ránk, pesti urna helyett
prágai dízsírra tettem koszorút,
kidobták, mert nem kavics, kődarab -
nincs bennem szégyen, megbánás, harag,
jó helyen hajtottam fejet,
tudatlan voltam és naiv,
a szabályokból kiszorult
a szív.

Hiányozni fog
a szmog?
Kőkapun át ugyan hova mentek
panaszra, ti, országúti szentek?

A Gombás-patak füstben fuldokol.
Pedig a bolygó egyetlen sikoly.

Utolszor Prága,
világ világa,
második hazám.
Palackpostával búcsúzó,
immár örök
hajótörött,
vigye a Moldva, vigye az Elba, vigye az óceán!
Aki meglátja majd, először
örül, aztán őrjöng, hogy papír,
nem pedig szomjára ír,
életelixír,
egy pofa sör.

Csüllög István Ernő

Estók cimborám

Szemgödröm mélyén ágaskodó emlékek őrláng ízét nyaldosom.
Édeskeserű, mint a múlt bugyraiból előkotort szerelmi mámor.
Könnyeim, mint fűszálakról lecsorduló harmat, mellém kuporgó
hontalan Estók cimborám tenyerére tévedt.

Dadog a kérges közös múlt.

A gyermekotthonban még egyformák voltunk.
Együtt kerestük anyánkat ablakpárkányra hasalva utcán elsiető népek közt.
Emlék cafatok a boldogabb odaáti jövő reményével lassan elvegyülnek.
Angyalok vesznek körül tán majd ott minket?
A kérdést, torkunkon némán elakasztja minden cseppnyi bor...

Hans-Guido Klinkner
versei

Szünidős Hangulat
(Ferienstimmung)

Mint izzó cölöpök
állnak az emberek
a borongós vízben.

Koponyák pirulnak,
testek a felfújt matracokon.
A vitorlákat szélcsend bénítja.

Mindannyian az estére várnak,
sokan bor után vizslatnak
a hűvös udvarokon, pincék grádicsán.

A nádasból mégis szúnyogokat terel a sötét,
hogy mérges dallamukkal elegyítsék
a cigányzenét,
hogy megszúrják a fáradt
rövid éjszakát.

Fertő-tó

Naplemente a Borostyánparton
(Sonnenuntergang an der Bernsteinküste)

Tengerbe
merül az izzó napkorong,
a hullámokat vörössel aranyozza,
fehér felhőhalakat ránt ki a
rácsodálkozóknak

Egy nap
lemerül fényesen
az örökkönvalóba,
megtartva állandó helyét
az emlékezetben.

Litvánia

Este a Loirenál
(Abends an der Loire)

Már csak oszlopok
állnak a folyóban,
A hajdani hídfőket ma
fű és virágok ékítik,
noha korábban
roppant terhek alatt
görnyedeztek.

Az alkonyi Nap -
mit törődik ő a történelemmel?
Arany fáklyát gyújt a folyó felett
ragyogtat nyárfákat és fűzet,
táncoltat sugarán
szúnyog miriárdot.

Németet franciát
kísér az új hídon át
gyűlölet nélkül immár.

A romokat és sírokat
benőtte a fű.

Blois

Az idő kikötőjében
(Am Hafen der Zeit)

Ahol a Föld véget ér,
s a kelta vágy elkezdődik,
Naptűz esőz a tengerbe.

Sirályok szárnycsapása alatt,
sokszeműn csillogó grániton
a Druidák
ott tartanak,
az Idő kikötőjében.

Finistère

Hans-Guido Klinkner

Éjféλι nap című könyve

A kötet szerzőjéről (Zum Autor): A német nyelvterületeken jól ismert Hans-Guido Klinkner Dél-Nyugat-Németország Saarland tartományában született, 1934-ben. St. Ingberben él. A Szabad Német Írószövetség és a St. Ingberti Irodalmi Fórum tagjaként eddig tíz kötete látott napvilágot. Írásait argentin, francia, litván és magyar lapok közölték. Egyéni hangvételű, kritikus verseinek forrása: a klasszikusan értelmezett humanitás.

*

A szerző **Éjféλι nap** című kötete a költő eddig Magyarországon megjelent verseit gyűjti tematikus csokorba. Utazásainak impresszióit aforizmái követik, majd egy verses főhajtás teljesíti ki a műegészet. Soraiban éleslátás és szenvedély, emberiség és finoman árnyalt tájleírások ragadják magukkal az olvasót. Asszociatív látásmód és metaforikus mélység jellemzi a szabadvers eszköztét választó költőt. Aforizmáinak bölcseletei általános érvényű tanulságokat kínálnak megszívlelésre.

Bayer Béla

A kis **Lant** folyamatosan jelenteti meg a szerző verseit, aforizmáit és egyéb írásait, **Bayer Béla fordításában**. szerk.

Sárközy Vendel Gergely

Májusi motívumok

Egy elhagyott kertben
a bokrok közül kivirít
a halványsárga tearózsa.
Ez teszi széppé az elhagyatottságot!
- És a vadrózsa szív alakú szirmai.

A fehér orgonabokor is
virít, mint esküvőre
készülő menyasszony,
és a lila orgona mint vőlegény.
A dús akác illata
töményen tölti meg az alkonyt.

A zefír nyugati áradata
kissé hűsre fordul.
- Nő és férfi megy az utcán,
erélyesen vitatkoznak.
- A férfi védekezik:
- Ugyan, menj már! ...
- Ne beszélj, a szememmel láttalak
a virágzó cseresznyefa alatt
a JOLÁNNAL, le se tagadhatod!

- Hát igen, annak mennie kell,
aki a LÉGÁRAMLATBA
nem illik bele.
A zefír szavakat is sugallhat...

NIKÉNEK

Rainer Maria Rilke

A patakok minden hangja,
barlangjai minden cseppnek,
megremegő, gyengéd karja
visszaadom az isteneknek

és megünnepeljük a kört.

Minden váltása a szélnek
jeladás vagy rémület volt
mélysége minden ráérzésnek
gyermeki létben honolt

éreztem, bírom a gyönyört.

Oh, én tudom, hogy felfogom
a név változó lényegét;
érettségem benső birtokom
ősi magban szunnyadó a lét,

csak végtelen parányokra tört.

BECSVÁGY

Jochaim Ringelnatz

Gyermekként apró
éremkereszteket
karoltam ólomkatonáimnak,
noha jómagamat
minden tisztesség elkerült,
kivéve azt a kettőt,
amit mindenki birtokol.

Pedig semmiképp sem füttyölök
az érdemekre. Ellenkezőleg.
Az lenne az ideám,
hogy halálom után

rólam el utcácskát nevezzenek.
Egy egészen keskenyet,
girbegurbát. Kicsiny ajtókkal,
meredek garádicsal.
Árnyékkal, ablakkal,
min ferde a nyiladék.
Én ott kísérténék.

HÁZASSÁG TÁVLATOKKAL

Karl Stewart

Házasodni? Nem gondolnak véle,
míg fel nem épül két családi ház,
míg teletulajdonuk nem lesz kettő,
s garázsuk két autót nem vigyáz -
válásuk majdan,
így lesz zavartalan!

SZERETŐK

Rainer Maria Rilke

Nézd őket, ahogyan
egymáshoz nőnek,
amint vénájukból mindent
értelemmé szőnek,

ahogy természetük ring,
akár a tengelyek,
s könnyeddé lesznek,
akár a szellemek.

Mert szomjaznak,
inni kapnak ők,
vigyázzad lényük,
hisz ők, a szeretők.

Ha egymásra hajolnak,
nyújtsál nekik mirhát,
ha nem többért, de,
hogy egymást kibírják.

TERMÉSZETESSÉG

Volker Braun

Miközben mi magabiztos maflák
Képernyőkön áruljuk magunk
Valójában alig tudjuk, mit is akarunk.
Szónoklatainkban, barátok
Az értelem kevéssé honos.

Miközben soványka dátum táplál
Miközben papírmasék pepecselt terveink
Miközben magunkat egy irányzathoz tartjuk
Aligha tudjuk, mégis mit teszünk:
Amit felsorjázunk
Hozzánk már nem lesz hasonlatos.

Mi aligha tudjuk, de természetesen
Megy ez nekünk, csak arra:
Amit nagylelkűen elpusztítunk
Amit eltemetünk mogorva buzgalommal
Amit elfelejtünk minden sietséggel
Amit elkergetünk, akár az örömet.

A verseket németből fordította:

Bayer Béla

Molnár Rita

Erzsébet híd

Nárcisznak hívtalak,
izzott az ég és a Nap
s hol fehér erő nyújtóz édesen
hömpölygött a zord Dunánk kékesen.

Vasi Szabó János

Ateista dal

Előttük állok, fényben ázva, csupaszon
ahogy megszülettem hajdan.
S bízom a ficsormosolyú Éjszaka
nyálás jóindulatában.

Márvány testem égi tájként ragyog.
Óh, mámor bukott, lehullt glóriája!
A szívem egy üres folt, rámutat
a Magány füstkarika ujja.

Csípőmön az Idő keze matat, körme
húsomba mar, s szája csak azt bújja:
Vesd le lelked, mutasd magad!
Egyedül vagy szegény árva...

Mecsnóbel Beatrix

Duzzogva

Duzzogva kuporodik össze
lelkem sarkában a gyermek,
eljött most az a pillanat
- veled leszek nélküled magam.

Németh Erzsébet

Szereltem-rapszódium

- Szánalmas és esendő vagyok...
Szereltem, te vezess utamon! -

Hány úton indulok,
és soha nem találak.
Bolyonganak bennem
holdvilágos vágyak.

Szeretnék szerelmet játszani veled,
hadd csodáljanak meg az emberek.

Jaj, mi haszna szeretni,
jaj, miért kell szenvedni,
mi végre jó az élet,
ha úgy is lesújt a végzet?
Jaj, mi végre szövünk álmot,
boncolgatjuk a világot,
ha sírunkon túl titok lángol?

Jó volt kettőre fordított kulccsal
kizárni magunkból a világot,
hogy ne lássanak minket -
Most arcomra száradt csókkal,
mellemen zsibbadt simogatással:
messze űzni szerelmet, álmot,
elátkozni minden boldogságot -
csak erre vágyom!

Mint valami messzi bolygó fénye,
oly hideg arcod mosolya, fölénye.
Csak nehogy el hidd, hogy szeretni tudlak,
én nem a legkisebb királylány vagyok.

Tekintetedre köd száll,
opál fátyolok lengenek...
hétköznapok macskakövén
vonyít az elgázolt szereltem.

Átsüt szemed
a tétova felhőn,
mosolyod fák lombjába fúl,
miközben szívem
közötté dermed...

S alkonyívén nyírfamosolyomnak
nem kel föl többé a Nap.

Egy kéz...

Egy kéz hulláma
érinti arcod.
Hívös, lágy
mint hajnali kék...
Megrezzensz:
érzed, hogy hív
a szíromként kinyíló tenyér.

Vesd le arcaid,
simítsd el lábnyomod!
Innen már fényben lépsz tovább.

Te vagy!

Istenünk!
Te vagy a hitünk,
hogy ki lehet bírni
az életet...
A remény is te vagy,
hogy jobbá tehető,
ha jobbak leszünk
mi magunk...
Istenünk,
meg kéne próbálni -
Te légy a tanúnk!

Magyari Barna

Égetnek a szavak

minden artériám feszített kötél
rajtuk a szenvedélyt szőnyegként vered

te ott írsz én itt égetnek a szavak
az ábrándozás is nagyszerű veled

tőled magamig hordom az életet
lelkembe tekerem ami törékeny
ezernyi csókot álmodik ajkam de
hány öröm fér el egy emberi génen

arcod mellé arcomat szíved mellé
szívem - így rakja ki a gyönyör magát
s mert most messze vagy közös takarónknak
betűcérnával varrom az éjszakát

Németh Dezső

Táltos-monológ

Ködarcom tűz vérzi, szarvasbőr nadrágom gyöngyös sallangos.
Könnyes csöndembe kapaszkodom, harmat szítál életfámra.
Ébred megvirradó arcom, okker sávós homlokom gondolata
madarak röptébe kötözve fénné érett messzeségbe serked.
Szelleme villámarcába látom megeredni látomásomat.
Ma még elhiszik talán révületem szárnyalását zománcos égen:
Távollátó elmém szűkülő horizontján színek szakadnak alá,
szakadékbba zuhannak kék, piros, sárga totemfejekkel.
Vezérek arcára késelt halál lebeg köddel eredő csöndön.
Üvöltő tenyeremből futó ujjaimat megpatkolta a révület.
Ötlábú paripa mindegyik markom, kikelt melegséggel futnak
fátylas sörényű lovaik a nap felé, öklöm csődőrei beszélnek
a számba, füleim bölcsérei hangosbeszélőn kiabálnak:
Értsétek meg éjszakáimat, fekete csöndömet, megtámasztott hitem
hattyúszínű virágát, fogaim csontköveivel ledarált életem!
Keblem sámán dobját verik örült iramban szívem dobverőit.
Jönnek értem füstarcú szellemeik, mert kigyomláltam a csillagokat,
s gonosz földi emberek életét hajítottam bele a sötétségbe.

Németh Erzsébet

Egy napon

Egy napon arra eszmélsz,
hogy elhagytak az eszmék.
Feltűri gallérját a csend,
lépteit szaporázza az Idő.

Magyari Barna

Holt költők társasága

tenyéryni szerdában
a végtelen serceg
mozgalmas itt minden
a kattogó percek
fel-feltörök avítt
kriptáit a csöndnek
s ágyamba nők helyett
most szellemek jönnek

a kozmoszt jelölni
nincs kirakva bója
József Attilában
ki evez tán' Flóra
Vajda ködöthönát
rendezi a pára
esők vízpapucsát
hordja Gina lába

Anna szobájának
matt ablaka alatt
szótagok csücskébe
Juhász Gyula harap
Nagy László tüdeje
helyén ragyog a hold
Szécsi Margit haja
körötte az égbolt

mennyei restiből
vagy kocsmából jőve
Ady Endre vizel
nálam a szótőre
áttetsző csillagban
rohan felém Arany
s Simonyi sorsával
cirógatom magam

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: **3.000,-Ft.**
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 500,- Ft.